

Dobri ljudje.

27. Papež Leon XIII.

Bogata italijanska gospa je v svoji oporoki določila za dediča onega duhovnika, ki bo prvi opravil sveto mašo za njeno dušo. To izve papež Leon XIII. in sliši, da so vsi sorodniki, ubožni in dobri ljudje, izključeni od dediščine. O polnoči vstane papež in opravi sveto mašo za pokojnico ter postane dedič vsega premoženja. Takoj obvesti o tem ubožne sorodnike in jim izroči vso dediščino.

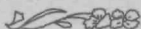
Ave Maria.

28. Zaupna tolažba na zadnjo uro.

Vrli nemški pisatelj Alban Stolz pripoveduje tole: Umrla sta oče in mati ter zapustila v velikem uboštvu sedem otrok. Najstarejši je štel osem let. Najprej je umrl oče, kmalu potem pa še mati. Ob materinem pogrebu je postavil župnik pri odprtem grobu v vrsto uboge sirote in v nagrobnem govoru posebno poudarjal Zveličarjeve besede: „Kdor sprejme katerega izmed teh malih,“ in prisrčno prosil navzoče, naj se usmilijo zapuščenih sirot. Iz ljubezni do Boga so res bogoljubni ljudje vzprejeli v oskrbo vseh sedem sirot. Dva zakonska sta vzprejela šele dve leti staro dete, ki sta mu nadomestovala petnajst let očeta in mater.

Po moževi smrti je tudi žena kmalu obolela. Več ni bilo upanja, da bi okrevala. Nekoč jo vpraša župnik, kaj misli o večnosti, kako, upa, da se ji bo godilo. Bogoljubna žena odgovori: „Samska leta sem preživela čisto in deviško, otroke sem vzgojevala krščansko, večjidel sem hodila vsak dan v cerkev, večkrat v letu sem prejemala svete zakramente, rožnivenec sem molila skoro vsak dan — vendar me obhaja neka groza, ko mislim na smrt, posebno, če pomislim, da mi bo treba odgovor dajati o mislih, besedah in delih 73 let dolgega življenja. Le eno je, kar me še tolaži, namreč pogled na deklico, ki sva jo z možem sprejela

v hišo in ki sva jo tako dobro vzgojila. Če sem jaz v tem detetu sprejela Zveličarja v hišo, bo tudi on mene sprejel v svojo hišo, v nebesa.“

Kos.

I.

Florjanov Tonče je ujel spomladi v gozdu lepega črnega kosa. Vesel je stekel z njim domov v izbo in se je smehljajal.

„Mama! Mama! — — Jaz imam pa kosa! O!“

Vsa stara in zgubančena v lica je bila ta mama. Sedela je pri oknu in je šivala sključena.

„Kaj pa imaš, Tonče?“

Okrenila se je in je zapazila kosa.

„Kje si ga pa pobral?“

Tonče spusti kosa na tla.

„Kje sem ga pobral? — V gozdu je skakljaj in sem ga ujel . . . Mlad je še . . .“

Kos skaklja po tleh in pobira suhe drobtine. Ves majhen in plašen je še, čaka žalosten in poizkuša leteti: a vedno še pade nazaj na tla in se zopet dvigne.

Mama ga gleda nevoljna.

„Kaj boš z njim, Tonče? Rajši bi ga bil pustil, kjer je bil . . . Sama sitnost je s tako stvarjo . . .“

„Sitnost? — Saj ga bom jaz sam pital, mama! — — Kar brez skrbi bodite!“

Tonče se vsede na klop in opazuje kosa na tleh.

Miren in tih skače semintja, brska po tleh, počaka malo, poškili postrani v Tončeta in gre zopet naprej — cepét, cepét — po izbi.

„To je moj kos,“ pomisli vesel Tonče. Podpre si glavo z dlanjo in govori kosu:

„Hop! Hop! — Poskoči: hop!“

Kos pa — cepét, cepét — odskaklja pod mizo, pa skoči na klop, kjer je mama.

„Mama! Glejte, kako lep je!“